

Una llepolia de molts sabors diferents

Escoltem i analitzem el nou disc de la banda de Gandia, Zoo: 'Llepolies'

Zoo | Irene Bernad

La primera cosa que hem constatat en escoltar el tercer àlbum d'estudi de **Zoo** és que la banda s'ho ha passat molt bé escrivint i gravant-lo. Les cançons ho traspuen més enllà dels textos, i la portada i el nom del disc ho fan ja del tot evident. La il·lustració d'un tobogan ens adverteix que aquest no és un disc pla i que en podrem gaudir mentre l'escoltem. I pel que fa al títol, quan es consumeixen les llepolies? En situacions d'alegria o de petites celebracions. I també de grans celebracions. L'única precaució que hem de tenir és la moderació, no fos cas que caiguéssim en l'addicció o l'embaïment. I no és un advertiment fútil, cal anar amb compte perquè les cançons de **Zoo** enganxen. I especialment les d'aquest disc.

El cantant i lletrista Panxo i els seus havien aconseguit enlluernar tothom amb el primer disc, *Tempestes venen del sud* (Propaganda pel Fet!, 2014), un treball senzill i directe que entrava com una alenada d'aire fresc i que venia precedit per l'èxit viral d'"Estiu". Aquell treball ens va descobrir una manera poètica i molt personal de fer unes lletres que traspuaven compromís pels quatre cantons. El segon treball, *Raval* (Propaganda pel Fet!, 2017), seguia la mateixa línia musical i ideològica, però potser no va resultar tan rodó com el primer. Tot i així, incorporava cançons memorables com "El cap per avall" o "La mestra". *Raval* els va comportar una gran gira de la qual va sortir el disc enregistrat el dia 1 de novembre del 2019 al Palau Sant Jordi Club, *Directe Barcelona 2019* (Zoo Records, 2020), que va obrir un parèntesi d'un any sabàtic en l'activitat del

grup: un temps que la banda ha aprofitat per recuperar forces, compondre i enregistrar un nou treball.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=TDZmoOJUMPw>

Han passat els mesos i ja tenim el resultat a les mans i, el que és més important, per a les orelles. *Llepolies* presenta 12 cançons -una més que les que trobàvem en el primer i el segon disc- i, com els anteriors treballs, permet fer diferents nivells d'escolta. Qui hi vulgui trobar ritmes ballables i banda sonora per a la festa no tindrà cap impediment, però qui hi cerqui alguna cosa més pot analitzar les composicions frase per frase i mirar d'identificar l'origen dels múltiples sons i interpretacions que amaga el disc i estarà en condició d'extreure'n grans conclusions. Hi ha una mica de tot, especialment un sentit de l'humor i una fina ironia que es manifesta en dosis més agraïdes que als treballs anteriors.

Llepolies és un disc més lliure que els antecessors però també és un disc més complex i més evolucionat. El primer senzill és "Avant" però la sensació és que la majoria d'altres temes també haurien pogut funcionar: "Deixa'm que caiga", "La del futbol", "Tobogan", "Cançó pòstuma"... i, naturalment, la cançó que dona nom al disc, "*Llepolies*".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uFidI51D-ko>